

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 484/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Ulica Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 2 a 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 37 ods. 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 123/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a podľa čl. 37 ods. 2 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva byť zastúpený podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 123/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou zo 16. mája 2016 doručenu krajskému súdu 17. mája 2016 domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy – Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „ústav“) v disciplinárnom konaní vedenom ústavom vo veci sťažovateľa pod sp. zn. 124947-1/2016-DT (ďalej len „disciplinárne konanie ústavu“) z dôvodu, že 18. marca 2016 predložil ústavu splnomocnenie zo 17. marca 2016 na zastupovanie jeho osoby v disciplinárnom konaní, čo ústav neakceptoval a disciplinárne konanie zrealizoval bez toho, aby mu umožnil využiť právo na právnu pomoc od kvalifikovaného právneho subjektu.

Krajský súd prípisom z 19. mája 2016 vyzval ústav na vyjadrenie k žalobe, predloženiu spisu týkajúceho sa disciplinárneho konania a predloženiu ústavného poriadku pre odsúdených. Prípis krajského súdu bol ústavu doručený 26. mája 2016.

Ústav sa písomne vyjadril prípisom z 1. júna 2016, ktoré bolo krajskému súdu doručené 2. júna 2016. Spis týkajúci sa disciplinárneho konania a ústavný poriadok pre odsúdených však ústav nepredložil.

Sťažovateľ k prípisu ústavu zaujal stanovisko podaniami z 26. júna 2016 a 31. augusta 2016.

Krajský súd následne uznesením č. k. 11 S 123/2016-49 zo 6. septembra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) napadnuté konanie zastavil a rozhodol o postúpení veci Krajskej prokuratúre v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“). Sťažovateľ uvádza, že uznesenie krajského súdu mu bolo doručené 26. septembra 2016 a v tento deň aj nadobudlo právoplatnosť. Krajský súd sťažovateľa poučil, že proti jeho uzneseniu nie je prípustná kasačná sťažnosť, „*t. j. že proti vydanému súdnemu rozhodnutiu nie je prípustný nijaký opravný prostriedok*“.

Podľa názoru sťažovateľa procesný postup krajského súdu v napadnutom konaní bol nesprávny, „*Predovšetkým, v napadnutom rozhodnutí uviedol, že skúmal splnenie zákonných podmienok podľa ust. § 97 Správneho súdneho poriadku.*“. Sťažovateľ však zastáva názor, že krajský súd mal splnenie podmienok konania skúmať prioritne ešte pred tým, ako začal vo veci samej konať. Nahliadnutím do spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 11 S 123/2016 sťažovateľ zistil, že krajský súd vyzval ústav na vyjadrenie k žalobe, na predloženie spisu týkajúceho sa disciplinárneho konania sťažovateľa a ústavného poriadku pre odsúdených, čím podľa jeho presvedčenia začal konanie vo veci samej. V napadnutom konaní však od podania jeho žaloby až do súčasnej doby nedošlo k zmene skutkového stavu veci. Sťažovateľ sa domnieva, že ak neboli splnené podmienky konania po podaní jeho žaloby, nemal krajský súd vôbec začínať konať vo veci samej. Sťažovateľ namieta, že počas celého súdneho konania sa ústav k jeho argumentom ani raz nevyjadril a svoje tvrdenia ani ničím neodôvodnil.

Sťažovateľ po poukázaní na § 23 ods. 2 písm. e) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) namieta, že o jeho žalobe mal rozhodnúť sudca, čo je zmenou oproti predchádzajúcej právnej úprave, keď o žalobách proti inému zásahu orgánov verejnej správy rozhodovali trojčlenné senáty správnych súdov.

Sťažovateľ tiež zastáva názor, že ústav mal mať v napadnutom konaní krajského súdu rovnaké procesné práva a povinnosti ako on, „*t. j. mal byť bežným účastníkom súdneho konania, bez nadradeného postavenia vo vzťahu k mojej osobe*“. Zároveň je presvedčený, že krajský súd mu svojím postupom – zastavením napadnutého konania

„zmaril možnosť konať pred správnym súdom a v medziach platného právneho poriadku uplatňovať mojej osobe hmotné, ako aj procesné práva, ktoré mi ako účastníkovi súdneho konania prináležia. Každý má mať podľa môjho názoru právo primerane brániť svoju záležitosť pred konajúcim súdom za podmienok, ktoré ho v podstatnej miere neznevýhodňujú v pomere k druhému účastníkovi konania. Súdne rozhodnutie chápem ako výsledok rozhodnutia medzi účastníkmi konania, z ktorých každý musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať dôkazy a argumenty druhého účastníka konania. Súčasne musí mať právo na to, aby konajúci súd vypočul jeho argumenty a návrhy k veci.“

Podľa názoru sťažovateľa bol krajský súd povinný najskôr skúmať, či sú splnené podmienky na postup podľa § 59 ods. 3 SSP, následne podľa § 98 SSP, pričom toto zákonné ustanovenie predchádza podľa jeho názoru § 99 SSP. Poukazuje na to, že v inej veci, ktorá sa týka predmetného disciplinárneho konania ústavu proti jeho osobe a ktorá je vedená krajským súdom pod sp. zn. 11 S 147/2016, krajský súd jeho podanie odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, *„pričom neargumentoval tým, že by ústav nebol pasívne vecne legitimovaný v konaní o správnej žalobe vo veciach správneho trestania“*. Zastáva preto názor, že *„dve rozhodnutia toho istého senátu jedného správneho súdu, ktoré sa obe týkajú toho istého disciplinárneho konania č. 124947-1/2016-DT proti mojej osobe, si navzájom odporujú, čo je v priamom rozpore s princípom právnej istoty a princípom predvídateľnosti súdnych rozhodnutí“*.

Je presvedčený, že jeho návrh bol procesne prípustný a konajúci správny súd mal o ňom meritórne rozhodnúť. Mal sa zdržať činnosti, ktorou mu ako oprávnenej osobe zmaril možnosť konať pred súdom a v medziach platného práva uplatňovať hmotné a procesné práva, najmä právo zúčastniť sa pojednávania, o nariadenie ktorého žiadal, navrhovať vykonanie dôkazov, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a k právnej stránke veci.

Za dôležité považuje sťažovateľ tiež pripomenúť, že ústav v krajskom súdom určenej lehote nepredložil administratívne spisy prvého a druhého stupňa a ani ústavný poriadok, a to bez akéhokoľvek logického odôvodnenia. Podľa jeho názoru bez predloženia spisov správnych orgánov prvého a druhého stupňa prejednávanej právnu vec nemožno zo strany

krajského súdu objektívne posúdiť. Sťažovateľ uvádza, že «do súdneho konania... predložil Rozhodnutie – vyrozumenie Krajskej prokuratúry Trenčín zo dňa 21. 06. 2016, v ktorom prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín výslovne uviedol, že... „si zabezpečil súvisiaci spisový materiál, preskúmaním ktorého dospel k tomu, že postup príslušníkov ZVJS a Ústavu ■■■■■ bol zákonný a dôvodný.“ Z uvedeného vyplýva, že ústav mal možnosť porušovateľovi základných práv predložiť súvisiaci spisový materiál, ktorý mu bol z Krajskej prokuratúry Trenčín preukázateľne vrátený po dátume 21. 06. 2016. Prečo ústav nepredložil do konania ústavný poriadok tak, ako to žiadal porušovateľ základných práv, jednoducho ničím neodôvodnil, pričom však konal v priamom rozpore s pokynom konajúceho správneho súdu, t. j. porušovateľa základných práv v tomto konaní.».

Sťažovateľ tiež namieta, že uznesenie krajského súdu nie je ani riadne odôvodnené. Podľa jeho názoru bol krajský súd „povinný uviesť v rozhodnutí dostatočné a právne relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil... bol povinný vyrovnať sa s mojimi argumentmi, ktoré som uviedol v mojom žalobnom návrhu“. Bolo tiež nevyhnutné, aby sa krajský súd s jeho argumentáciou v odôvodnení svojho rozhodnutia v potrebnom rozsahu zaoberal a vysporiadal sa s ňou, „t. j. buď sa mal s mojimi argumentmi stotožniť alebo ich mal spochybníť a vyvrátiť. Iba takýto postup by zodpovedal... kritériám riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia ako jedného zo záruk spravodlivého konania.“.

Podľa názoru sťažovateľa bol postup krajského súdu nesprávny aj v tom, že rozhodol o postúpení veci sťažovateľa krajskej prokuratúre, pretože krajská prokuratúra sa vecou už zaoberala. Sťažovateľ uvádza, že svoj podnet na preskúmanie zákonnosti podal ešte pred podaním jeho žaloby na krajskom súde, čo považuje za dostatočné a čím vyčerpal jediný procesný prostriedok na zvrátenie nezákonného stavu, ktorý ústav navodil v jeho disciplinárnom konaní. „Podmienkou prípustnosti žalobného návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa Občianskeho súdneho poriadku v súlade s ust. § 250v ods. (3) O. s. p. bolo vyčerpanie prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Z nahliadnutia do súdneho spisu sp. zn.: 11 S/123/2016 mám vedomosť o tom, že porušovateľ základných práv svoje rozhodnutie pripravil podľa Uznesení Krajského súdu Žilina zo dňa 15. 05. 2012, sp. zn.: 20 S/436/2011 a Krajského

súdu Žilina zo dňa 09. 09. 2015, sp. zn.: 20 S/71/2014, pričom však v uvedených veciach sa jednalo o odlišný typ správnej žaloby, ako aj o iný skutkový stav prejednávaných právnych vecí. “ Podľa sťažovateľa je v rozpore s princípom logiky, ak chce krajský súd postúpiť vec orgánu, ktorý už vec skúmal a ktorý vec uzatvoril s tým, že k porušeniu práv sťažovateľa nedošlo bez toho, aby sa vyjadril k podstatným namietaným skutočnostiam, a teda nezjednal vo veci nápravu.

Sťažovateľ tiež zastáva názor, že krajský súd s ním koná odlišne ako s inými účastníkmi súdnych konaní. Svoj názor opiera o to, že «pri „riešení“ môjho žalobného návrhu nepostupoval porušovateľ základných práv podľa časovej postupnosti tak, ako mu jednotlivé právne veci napadali podľa rozvrhu práce. Ja mám vedomosť, že Krajský súd Trenčín vedie aj iné konania o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej moci konkrétne žalovanému Ústavu..., napr. pod sp. zn.: 13 S/301/2014 z mesiaca november 2014 alebo sp. zn.: 11 S/54/2016 z mesiaca február 2016, pričom tieto žalobné návrhy boli doručené porušovateľovi základných práv podstatne skôr a v čase, keď porušovateľ základných práv vydal v mojej veci ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie, rozhodnuté neboli. Moja vec na správny súd napadla dňa 17. 05. 2016, pričom rozhodnutá bola už dňa 06. 09. 2016. t.j. v časovom rozpätí cca pätnástich týždňov, čo považujem za neštandardné. Podľa zoznamu pojednávaní senát 11 S Krajského súdu Trenčín napr. dňa 04. 10. 2016 prejednával verejne veci vedené pod sp. zn.: 11 S/79/2016, 11 S/68/2016, 11 S/21/2016, 11 S/25/2016 alebo 11 S/52/2016. Aký dôvod mal na uprednostnenie práve mojej veci pred vecami skôr napadnutými, z jeho rozhodnutia zrejme nie je.».

Porušenie svojho základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny sťažovateľ odôvodňuje tým, že mu ústav v disciplinárnom konaní, ktoré bolo proti nemu vedené, neumožnil, aby sa nechal zastúpiť kvalifikovaným právnym zástupcom, čím hrubým spôsobom zasiahol do jeho procesných práv účastníka disciplinárneho konania. Sťažovateľ v tejto súvislosti predložil krajskému súdu aj rozhodnutie Ezech a Connors proti Spojenému kráľovstvu, „ktoré vydal Európsky súd pre ľudské práva na základe sťažnosti väzňov, ktorým bolo v disciplinárnom konaní odňaté

právo na právne zastúpenie advokátom vo viacerých prípadoch“, no krajský súd k nemu nezaujal žiadne stanovisko.

Sťažovateľ tiež nesúhlasí s názorom krajského súdu, že zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“) je predpisom trestného práva. Sťažovateľ tento jeho právny názor považuje za právne nesprávny, arbitrárny a právne neutržateľný. Obdobne sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom krajského súdu, že *„Zbor väzenskej a justičnej stráže nie je orgánom verejnej správy, pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní“*. Podľa názoru sťažovateľa zo žiadneho ustanovenia zákona č. 475/2005 Z. z. nevyplýva, že by bol predpisom trestného práva či dokonca vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku. V nadväznosti na to sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu, napr. II. ÚS 225/09, III. ÚS 5/2012, ako aj judikatúru všeobecných súdov, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 22/2014 z 26. augusta 2015, ktorým najvyšší súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 14 S 35/2010-137 z 21. novembra 2013 o zastavení konania a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd uviedol, že *„nemožno vyvodiť záver, že rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu odsúdenému je rozhodnutím trestnoprávnej povahy, podliehajúce procesnému postupu podľa Trestného poriadku, resp. že rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je rozhodnutím orgánu verejnej správy. Disciplinárna zodpovednosť voči odsúdenému je uplatňovaná podľa zákona o výkone trestu odňatia slobody, realizuje sa až počas výkonu trestu odňatia slobody, teda až po završení (právoplatnom skončení) trestného konania a nie je trestným konaním v zmysle Trestného poriadku. Ústav je vo vzťahu k sťažovateľovi – odsúdenému spravujúcim orgánom, ktorý plní úlohy súvisiace s výkonom trestu odňatia slobody, ktorý bol sťažovateľovi právoplatne uložený súdom.“*. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ zastáva názor, že *„zákon č. 475/2005 Z. z. nie je predpisom trestného práva, ale práva administratívneho. Rozhodnutie nie je vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku, čo by v ňom muselo byť aj výslovne uvedené. Domnievam sa, že správa väznenstva, vrátane konania o uložení disciplinárneho trestu na základe administratívnoprávnych noriem, ktorými sú ustanovenia zákona o výkone*

trestu odňatia slobody upravujúce konanie o disciplinárnych previneniach, je nesporne výkonom verejnej správy. Pri ukladaní disciplinárnych trestov za disciplinárne previnenia odsúdených vo výkone trestu príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže nerozhodujú v postavení orgánov činných v trestnom konaní, ale v postavení správneho orgánu. Ústav sa snaží navodiť dojem, že odsúdený má právo na právnu pomoc len v trestnom konaní, čo je však podľa môjho presvedčenia právne neakceptovateľné tvrdenie, ktoré popiera základné princípy právneho štátu...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Krajský súd Trenčín, Námestie sv. Anny 28, 911 50 Trenčín, v súdnom konaní sp. zn.: 11 S/123/2016 porušil základné právo sťažovateľa p. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] t. č. [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu podľa Článku 46 ods. (1) a Článku 36 ods. (1) Listiny základných práv a slobôd, Článku 46 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a Článku 36 ods. (2) Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivý proces podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s Článkom 1 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa Článku 47 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a Článku 37 ods. (1) [správne má byť „Článku 37 ods. (2)“, pozn.] Listiny základných práv a slobôd, práva byť právne zastúpený podľa Článku 6 ods. (3) písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa Článku 47 ods. (3) Ústavy Slovenskej republiky a Článku 37 ods. (3) Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu Trenčín zo dňa 06. 09. 2016, sp. zn.: 11 S/123/2016-49, oznámené sťažovateľovi dňa 26. 09. 2016, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3. P. [REDAKOVANÉ] priznáva Ústavný súd SR primerané finančné zadostučinenie vo výške 6.000,00 EUR (slovom: šesťtisíc euro), ktoré je Krajský súd Trenčín... povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. P. [REDAKOVANÉ] priznáva Ústavný súd SR právo na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 303,16 EUR (slovom: tristotri euro

a šesťnásť centov), ktoré je Krajský súd Trenčín povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právnej zástupkyne sťažovateľa JUDr. Gabriely Klačanovej...“

Sťažovateľ výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje tým, že mu bola spôsobená nemajetková ujma. V tejto súvislosti sťažovateľ pociťuje *„neistotu, poníženie, duševné a citové utrpenie, stres a obavy, nakoľko mi ako účastníkovi súdneho konania nebola poskytnutá ochrana mojich práv. Som v napätí a neistote, pociťujem krivdu, nakoľko iní v porovnateľných veciach majú reálnu možnosť realizovať svoje základné práva, pričom s mojou osobou sa nezaobchádza rovnakým a zákonným spôsobom.*

Poukazujem na to, že nezákonný postup ústavu v disciplinárnom konaní č. 124947-1/2016-DT priamo zasiahol podstatným spôsobom do môjho právneho postavenia ako osoby odsúdenej vo výkone doživotného trestu odňatia slobody.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva byť zastúpený podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, v ktorom krajský súd konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy – ústavu zastavil a vec postúpil na konanie krajskej prokuratúre.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. čl. 36 ods. 2 listiny kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd...

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, resp. čl. 37 ods. 2 listiny každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní... rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: obhajovať sa osobne alebo pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú...

Vo vzťahu k základného právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj k čl. 36 ods. 1 listiny) a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj čl. 36 ods. 1 listiny) a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ porušenie označených práv odôvodňuje predovšetkým tým, že:

- krajský súd postupoval v napadnutom konaní nesprávnym procesným postupom, keď konanie o jeho žalobe zastavil a vec postúpil krajskej prokuratúre (najviac za situácie, že najskôr začal vo veci konať, podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd najskôr skúmať, či sú splnené podmienky na postup podľa § 59 ods. 3 SSP, následne podľa § 98 SSP a až potom podľa § 99 SSP, zároveň krajský súd nemal vec postupovať krajskej prokuratúre, pretože krajská prokuratúra sa predmetnou vecou už zaoberala);
- v napadnutom konaní namiesto sudcu rozhodoval senát krajského súdu;

- uznesenie krajského súdu nie je riadne odôvodnené, krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou a zároveň nezaujal ani žiadne stanovisko k predloženému rozhodnutiu Ezeh a Connors proti Spojenému kráľovstvu.

Sťažovateľ zároveň vyjadril svoj nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, ktorý vyslovil vo vzťahu k zákonu č. 475/2005 Z. z., ako aj s tým, ako krajský súd interpretoval pojem „orgán verejnej správy“.

Ústavný súd vo svojej judikatúre už viackrát zdôraznil, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd je oprávnený preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 13/01, II. ÚS 193/2010). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné zase uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, IV. ÚS 792/2013).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

Ústavný súd poukazuje na to, že napriek tomu, že sťažovateľ v petite sťažnosti napáda len postup krajského súdu v napadnutom konaní, z povahy veci však vyplýva, že postup krajského súdu vyústil do vydania rozhodnutia, konkrétne uznesenia krajského súdu č. k. 11 S 123/2016-49 zo 6. septembra 2016, a preto ústavný súd v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania najmä z obsahu tohto uznesenia.

Krajský súd zastavil konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a zároveň rozhodol, že po právoplatnosti bude vec postúpená krajskej prokuratúre. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd najskôr popísal skutkové okolnosti posudzovanej veci a následne po poukázaní na § 6 ods. 1, § 18 ods. 1, § 97, § 252 ods. 1 a § 491 ods. 1 a 2 SSP, § 1 ods. 1, § 6 ods. 1, § 52 ods. 1, 2 a 3 písm. a) a § 96 zákona č. 475/2005 Z. z., ako aj na § 4 ods. 1 písm. b), § 18 ods. 1 písm. a) a ods. 3 a 6 a § 47 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 153/2001 Z. z.) a ich odcitovaní k veci uviedol: „Z obsahu podania žalobcu vyplýva, že žalobca sa v danej veci domáha ochrany pred zásahom žalovaného, ktorý mal spočívať v porušení práva žalobcu na právnu pomoc v disciplinárnom konaní prebiehajúcim voči žalobcovi ako odsúdenému, v dôsledku čoho došlo k zásahu do procesných práv žalobcu počas výkonu trestu odňatia slobody. Za rozhodujúcu krajský súd považuje okolnosť, že jednotliví príslušníci ÚVTOS [REDAKOVANÉ] (t. j. žalovaného) postupovali v danej veci podľa zákona č. 475/2005 Z. z., ktorý je jedným z prameňov trestného práva procesného, keďže vykonávacie konanie je posledným štádiom trestného konania, ktoré je rámcovo upravené v štvrtej časti Trestného poriadku a zákon č. 475/2005 Z. z. je osobitným vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku.

Dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor (§ 96 zákona č. 475/2005 Z. z., § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 153/2001 Z. z.). Prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

Nástroje, ktorými prokurátor disponuje pri výkone dozoru, sú stanovené v § 18 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. a patrí medzi ne jednak povinnosť vykonávať v zariadeniach, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, previerky zachovávania zákonnosti, ako aj povinnosť písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. V zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody prokurátor pri plnení úloh a vykonávaní dozoru taktiež dozerá na to, aby sa uplatňovali a dodržiavali predpisy o ukladaní a výkone disciplinárnych trestov a odmien odsúdeným. Prokurátor

preveruje sťažnosti odsúdených na postup príslušníkov zboru pri výkone trestu odňatia slobody.

Pri skúmaní podmienok konania krajský súd zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, a to nedostatok právomoci v zmysle § 18 ods. 1 S. s. p. Žalobca namietal konanie príslušníkov žalovaného, ktorí postupovali podľa zákona č. 475/2005 Z. z., pričom tento predpis trestného práva stanovuje vlastný spôsob dozoru a kontroly výkonu trestu.

Zbor väzenskej a justičnej stráže je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy aj na úseku výkonu väzby, výkonu trestu odňatia slobody a v rámci svojej pôsobnosti zabezpečuje výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody. Pri zabezpečovaní výkonu trestu odňatia slobody zbor nie je orgánom verejnej správy (orgánom verejnej moci), pretože nerozhoduje v oblasti verejnej správy, ale zabezpečuje výkon trestu uloženého v trestnom konaní, a preto nemožno pri tejto jeho činnosti vidieť zásah správneho orgánu, ktorý by bolo možné preskúmať v správnom súdnictve.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia krajský súd konštatujúc nedostatok svojej právomoci konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trenčíne (§ 18 ods. 1 S. s. p.).“

Ako z uvedeného vyplýva, krajský súd skôr, ako pristúpil k vecnému preskúmaniu návrhu sťažovateľa, skúmal, či sú splnené zákonné podmienky na konanie a rozhodnutie o tomto návrhu, a zistil, že v predmetnej veci existuje nedostatok podmienok konania. Krajský súd v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na vec sa vťahujúce právne predpisy a ich jednotlivé ustanovenia, na podklade ktorých následne odôvodnil výrok svojho rozhodnutia. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom konaní postupoval v medziach svojej právomoci a v súlade s príslušnými právnymi predpismi (Správny súdny poriadok, zákon. č. 475/2005 Z. z. a zákon č. 153/2001 Z. z., pozn.) a tieto interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom. Jeho úvahy a z nich plynúce právne závery sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd preto nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval tieto závery krajského súdu. Krajský súd svoje rozhodnutie aj akceptovateľným a ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd nevzal do úvahy žiaden z jeho argumentov a žiadnym

spôsobom sa s nimi nevysporiadal, ústavný súd poukazuje na to, že keďže krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej veci neboli splnené podmienky na to, aby mohol vo veci konať a rozhodnúť, vecným posúdením návrhu sťažovateľa sa už nemal dôvod zaoberať.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd nemal vec postúpiť krajskej prokuratúre, pretože krajská prokuratúra sa vecou už zaoberala, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa podaním z 11. mája 2016 doplneným podaniami zo 14. mája 2016 a z 30. mája 2016 adresovaným krajskej prokuratúre síce domáhal preskúmania zákonnosti disciplinárneho konania, ale zároveň už 17. mája 2016 v predmetnej veci doručil žalobu aj krajskému súdu, teda sťažovateľ zaslal svoj návrh krajskému súdu bez toho, aby vyčkal na rozhodnutie krajskej prokuratúry, a preto jeho argumentáciu týkajúcu sa toho, že pred podaním svojho návrhu krajskému súdu v súlade s § 250v ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 vyčerpal všetky prostriedky, ktorých použitie mu umožňuje osobitný predpis, ústavný súd nepovažuje za dôvodnú. Ústavný súd poukazuje na to, že pre naplnenie požiadavky vyčerpania všetkých právnych prostriedkov, ktorých vyčerpanie predchádza tomu, aby o právach dotknutej osoby mohlo byť rozhodnuté v ďalšej inštancii, nestačí len formálne podanie takéhoto právneho prostriedku, ale je dôležité, aby o ňom bolo aj právoplatne rozhodnuté. Krajská prokuratúra o spôsobe vybavenia jeho podnetu sťažovateľa upovedomila prípisom z 21. júna 2016, ktorým podnet ako nedôvodný odložila. Sťažovateľ sa však následne opakovaným podnetom zo 16. augusta 2016 domáhal preskúmania zákonnosti vybavenia jeho predchádzajúceho podnetu krajskou prokuratúrou, o ktorom rozhodla Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prípisom z 25. novembra 2016. Uvedené však nemení nič na tom, že krajský súd v napadnutom konaní postupoval v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi, keď napadnuté konanie zastavil a vec postúpil krajskej prokuratúre. Ústavný súd súhlasí s názorom krajského súdu, že „*dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor (§ 96 zákona č. 475/2005 Z. z., § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 153/2001 Z. z.)*“, ktorému zákon č. 153/2011 Z. z. na ten účel priznáva dostatok oprávnení na výkon tohto dozoru a poukazuje aj na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 225/09), podľa ktorej v súlade s § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor dozerá inter alia na to, aby sa v miestach, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, dodržiavali zákony

a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy, pričom podľa § 18 ods. 2 písm. c) prichádza do úvahy povinnosť prokurátora svojím príkazom zrušiť také rozhodnutie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Je teda na základe uvedeného možné podať prokurátorovi podnet na takéto konanie, tak ako to napokon urobil aj sťažovateľ.

Rovnako za nedôvodnú ústavný súd považuje aj námietku sťažovateľa týkajúcu sa toho, že vo veci konal a rozhodoval senát namiesto sudcu, pretože žaloba sťažovateľa napadla krajskému súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“), podľa ktorého pri preskúvaní rozhodnutí a postupov správnych orgánov súdy konajú a rozhodujú v senátoch... (§ 246b ods. 1 OSP), preto bol na konanie a rozhodnutie o žalobe sťažovateľa príslušný senát krajského súdu.

Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, ktoré spočívali v jeho nesúhlase s vysloveným právnym názorom krajského súdu vo vzťahu k zákonu č. 475/2005 Z. z., ako aj s tým, ako krajský súd interpretoval pojem „orgán verejnej správy“, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na nejednotnosť názorov všeobecných (správnych súdov) na tieto otázky, úlohou ústavného súdu však nie je zjednocovať právne názory všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 353/09); v konkrétnych prípadoch posudzuje ústavný súd len ich ústavnú akceptovateľnosť. V danom prípade podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v týchto otázkach nemohol ovplyvniť skutočnosť, že krajský súd nebol oprávnený vo veci konať.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom krajského súdu v napadnutom konaní nie je príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 2, čl. 37 ods. 2 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 2 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť v takomto prípade ani k porušeniu ostatných sťažovateľom označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že krajský súd s ním koná odlišne ako s inými účastníkmi súdnych konaní vedených krajským súdom, pretože o jeho žalobe rozhodol skôr než o iných žalobách, ktoré napadli krajskému súdu skôr, ústavný súd uvádza, že uvedené samo osebe nezakladá porušenia žiadneho zo sťažovateľom označených práv.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na to, že čl. 1 ods. 1 ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu. Tieto základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 a čl. 37 ods. 2 a 3 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto základného interpretačného, resp. aplikačného pravidla. Sťažnosť sťažovateľa preto aj v tejto jej časti ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2017